

ALVILÁGI ROMÁNC

STOLEN
HEIR

Mikolaj & Nessa

SOPHIE LARK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sophie Lark: *Stolen Heir – Brutal Birthright, Book 2*
Originally self-published in 2022 by Sophie Lark
This edition published in 2023 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

FORDÍTOTTA
Ladányi Klára

SZERKESZTETTE
Bukovenszki-Nagy Eszter

BORÍTÓTERV
Emily Wittig

ISBN 978-963-636-455-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Sophie Lark 2022, 2023
Cover and internal design © Sourcebooks
Cover and internal illustration © Line Maria Eriksen
Cover image © kues/DepositPhotos
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Ladányi Klára 2024

Ezt a könyvet a tündérmesék szerelmeseinek ajánlom.

Azoknak, akik érzik a sötétség, a szörnyűség és a titokzatosság hívását. Azoknak, akik tudják, soha nem lennének boldogok a Szőke Herceg mellett..., és inkább a Szörnyeteggel akarnak találkozni.

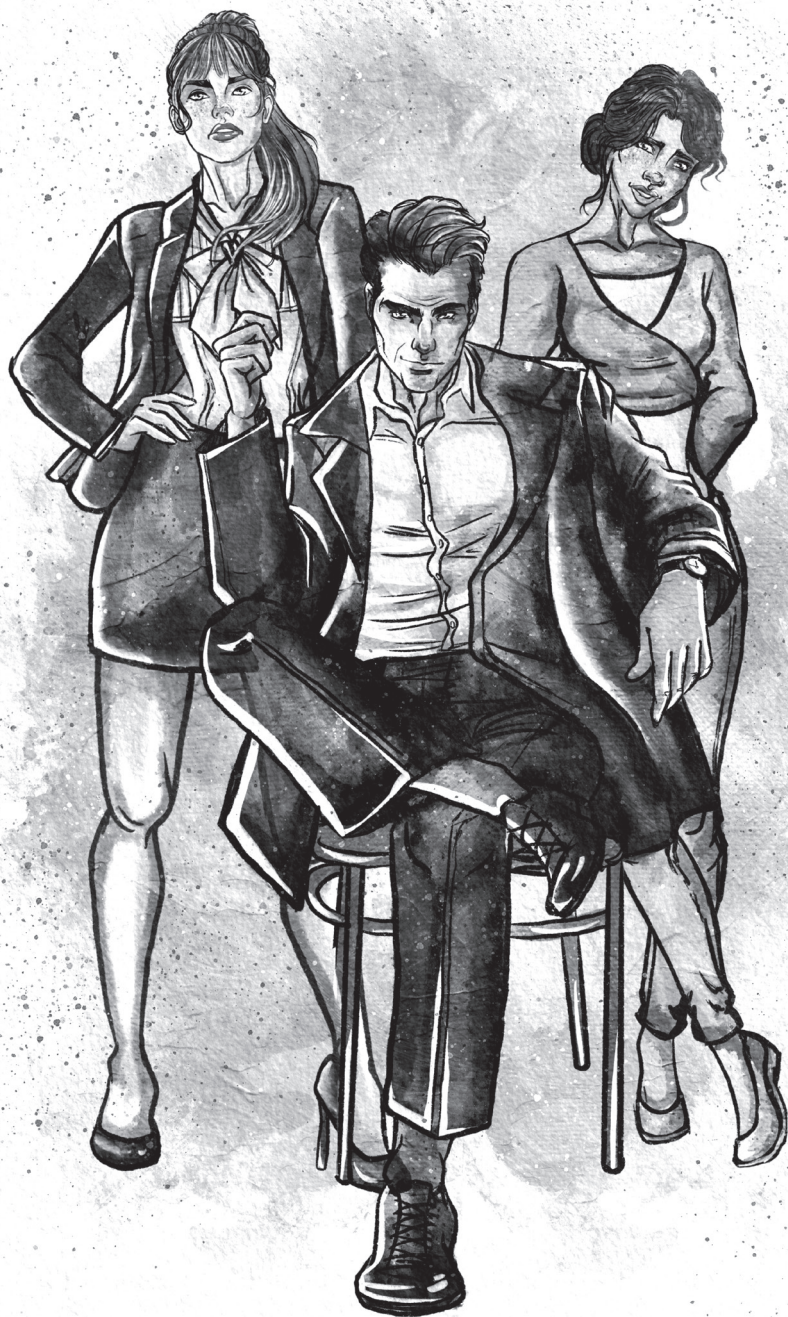
Puszi:

A handwritten signature in black ink, reading "Sophie Lark". The script is fluid and cursive, with a long, sweeping underline that extends to the right.

A GALLÓK

A GRIFFINEK

Mikolaj Wilk

VARSÓ, LENGYELORSZÁG

HAZAFELÉ MEGÁLLOK, és veszek Annának egy adag friss *chruściki**. Zsírcseppek szivárognak át a papírzacskón az édes fánktésztából, amit porcukorral hintenek meg, így még inkább illik rá az „angyalszárny” név. Anna ma írja az egyetemi felvételi vizsgákat. Én már tudom, hogy lesz mit ünnepelnünk. Ő zseniális. Biztos vagyok benne, hogy kiválóan teljesít majd.

Lehet, hogy ikrek vagyunk, de ezt senki nem mondaná meg. Neki barna haja van, míg nekem szőke, akár a kukoricahaj. Ő egymás után falja az útjába kerülő könyveket, én pedig otthagytam az iskolát tizennégy évesen.

Nem igazán volt választásom ezt illetően. Valakinek fizetnie kellett a lehangoló kis lakásunk bérleti díját.

Az apánknak jó munkája volt a varsói Huta Acélműveknél. Karbantartó technikusként dolgozott, és havonta majdnem hatezer zlotyt megkeresett. Eleget ahhoz, hogy mindig legyen új cipőnk és teli hűtőnk.

* csörögefánk (lengyel)

Egészen addig, amíg meg nem főtt, akár egy homár, miközben egy nagyolvasztón dolgozott. Nem halt meg, de anyyira megégett, hogy egész nap tévét néz a szobájában bezárkózva, és a távirányító gombjait is alig tudja megnyomni.

Az anyánk lelépett. Azt beszélik, hogy hozzámment egy könyvelőhöz, és Krakkóba költözött. Azóta sem hallottam felőle.

Nem is számít. Eleget keresek a csemegeboltban ahhoz, hogy meglegyünk. Egy nap Anna irodalomprofesszor lesz, aztán majd veszünk egy kis házat valahol messze innen.

Egész életünkben a Praga kerületben laktunk a Visztula jobb partján. A folyó túloldalán található a virágzó üzleti és pénzügyi központok. Mi egy nyomornegyedben élünk. Magas, koszos és szögletes téglaházak takarják el a napot. Üres gyárak állnak itt a kommunista időkből, amikor még ez volt az állami ipar központja. Mostanra az épületek ablakait betörték, az ajtókat pedig lelakatolták. A drogosok ide törnek be, rongyhalmokon alszanak, és a húsevő orosz „krokodillal”* lövik be magukat.

Annával miénk az egész ház a kerttel együtt. Se fölötünk, se alattunk nem lagnak, nincs dübörgés és ordítózás egész éjjel.

Még órákig nem várom haza a húgomat, így amikor benyitok a lakásba, és észreveszem a földön az iskolatáskáját, összezavarodom és elcsodálkozom. Anna elképesztően rendszerető. Nem szokta ledobni a táskáját a földre, hogy kiszóródjanak a könyvei. Néhány tankönyve sáros és vizes. Ugyanígy a cipője is, ami ott árválkodik a táska mellett.

* olcsó heroinutánzat

Vízcsobogást hallok a fürdőszobából. Ez is furcsa, Anna nem szokott ilyenkor zuhanyozni.

A konyhaasztalra teszem a süteményes zacskót, és odaszaladok az egyetlen fürdőszobánkhoz. Bekopogok, miközben a testvéremet szólongatom.

Semmi válasz.

Rátapasztom a fületem az ajtóra, és meghallom a sírását a zuhany csobogásán át.

A vállamat az ajtónak csapom, mire az ócska faanyag megtörik, ahogy a zár megadja magát. Befurakodok az apró fürdőszobába.

Anna a zuhanyzóban ül, még mindig az ünneplőruhájában. A blúzát szinte letépték róla. A vékony anyag csak a karjához és a derekához tapad.

Vágások és sebek borítják be a vállát, a karját és a hátát. A nyakán és a mellkasán sötét zúzódásokat látok. Néhányuk harapásnyomnak tűnik.

Az arca még rosszabb. Egy hosszú vágás van a jobb orcáján, meg egy monokli. Vér szivárog az orrából, belecsöpög a lábánál felgyülemlett vízbe, és feloldódik benne, akár a vízfesték.

Képtelen rám nézni. Az első felpillantás után a karjába temeti az arcát, és zokogni kezd.

– Ki tette ezt veled? – kérdezem, a hangom remeg.

Összeszorítja a száját, és megrázza a fejét. Nem akarja megmondani.

Nem igaz, hogy az ikrek tudnak egymás gondolataiban olvasni. De én ismerem a húgomat. Nagyon is jól. És azt is tudom, ki tette ezt. Láttam, hogyan néznek rá, valahányszor kilép a lakásból, amikor iskolába megy. Látom őket a drága autóiknak dőlve összefont karral, a napszemüvegük pedig

nem tudja eltakarni, hogyan bámulnak utána. Néha még oda is kiabálnak neki valamit, bár ő soha nem fordul hátra, és nem is válaszol.

A *Braterstwo* tette. A lengyel maffia.

Azt hiszik, bármit megkaphatnak, legyen az drága karóra, aranylánc vagy a havi fizetésemnél is drágább telefon. Ezek szerint úgy döntöttek, hogy a testvéremet akarják.

Anna nem akarja elmondani nekem, mert fél attól, ami történni fog.

Megragadom a vállánál fogva, és kényszerítem, hogy rám nézzen. A szeme vörös, duzzadt és rettegéssel teli.

– Kik tették? – sziszegem. – A kopaszra borotvált?

Tétovázik, majd bólint.

– A sötét szakállas?

Ismét bólint.

– A bőrdzsekis?

Anna elkámpicsorodik.

Az a bandavezér. Láttam, hogy a többiek megvédik. És azt is, hogy ő bámulja meg leginkább Annát.

– Elkapom őket, Anna! Az utolsó szálig megfizetnek ezért! – ígérem neki.

Anna megrázza a fejét, és közben néma könnyek szaladnak végig összevert arcán.

– Ne, Miko! – zokogja. – Meg fognak ölni!

– Akkor nem, ha előbb én ölöm meg őket.

Otthagynom őt a zuhanyzóban. Bemegyek a hálósobámba, és felfeszítem a padlódeszkát, ami alá a páncéldobozomat rejtettem. Ebben van minden megtakarításom, az a pénz, amiből Anna tanulmányait szándékoztam fizetni. Lemaradt a felvételiéről. Idén nem tanul tovább.

Összehajtom a bankjegyeket, és zsebre vágom. Aztán elindulok, és az esőben a Brzeska utcai zálogházba rohanok.

Jakub a pult mögött ül, mint mindig, és egy puha kötéses könyvet olvas, aminek a fele borítója hiányzik. Az előreesett vállú, kopaszodó férfi vastag műanyag keretes, szódászifon lencsés szemüveget visel. Úgy pislog rám, mint egy túl korán megébredt bagoly.

– Miben segíthetek, Mikolaj? – kérdezi rekedten.

– Egy pisztolyra van szükségem.

Erre ő reszelősen felnevet.

– Az illegális lenne, fiam! Mit szólsz inkább egy gitárhoz vagy egy Xboxhoz?

Leccapom a pénzköteget a pultra.

– Elég a szarakodásból! Mutasd, mid van!

Lenéz a pénzre, de nem ér hozzá. Aztán egy pillanattal később kijön a pult mögül, és elcsoszog a bejárathoz. Elhúzza a reteszt, és bezárja az ajtót. Aztán a helyiség vége felé slattyog.

– Erre! – mondja anélkül, hogy hátranézne.

Követem az üzlet raktárába. Itt lakik. Látok egy régi kanapét, a töltete kitüremkedik a huzat lyukain át. Van itt egy szögletes tévé meg egy apró konyha, benne sparhelt. A helyiség égett kávé- és cigarettaszagú.

Jakub egy komódhoz vezet. Kihúzza a legfelső fiókot, mire egy kisebb kézfegyver-arsenál tárul elé.

– Melyiket akarod?

Semmit nem tudok a pisztolyokról. Életemben nem fogtam még a kezemben.

Ránézek a fegyverek összevisszaságára. Van közte szén-szálás, és van acél, akad itt karcsú, és olyan is, ami gyakorlatilag egy őskövület. Az egyik teljesen fekete, közepes méretű,

modern és egyszerű kinézetű. James Bond pisztolyára emlékeztet. Felveszem, és meglep, mennyire nehéz.

- Az egy Glock – mondja Jakub.
- Tudom – felelem, habár igazából nem tudom.
- 45-ös kaliber. Töltény is kell? – kérdezi.
- Meg egy kés.

Látom az arcán, hogy jót mulat. Azt hiszi, kommandósat játszom. Nem számít. Nem akarom, hogy komolyan vegyen. Nem akarom, hogy bárkit figyelmeztessen.

Egy műanyag tokos Leatherneck taktikai kést ad nekem. Úgy mutatja, hogyan fogjam a tokot, amikor előhúzom a pengét, mintha egy kisgyereknek magyarázná.

Nem kérdezi meg, mire kell ez nekem. Nem adja ide a visszajárót sem.

Elrejttem a fegyvereimet a ruhám alatt, és visszasietek a lakásba. Rá akarok nézni Annára, mielőtt lenyomozom azokat a két lábon járó hullákat, akik hozzá mertek érni a húgomhoz.

Amikor ismét elfordítom a bejárati ajtó zárját, különös borzongás fut végig a gerincemen.

Nem tudom pontosan, mi ez. Minden ugyanúgy néz ki, mint korábban. A táska ugyanott hever az előszobában, a húgom cipője közvetlenül mellette. Még mindig hallom a tévé halk csacsogását az apám szobájában, egész nap szól. Még az ajtó alól kiszivárgó kék fényét is látom.

De már nem hallom a zuhany csobogását, sem a testvéreimet. Remélem, ez azt jelenti, hogy a szobájában pihen.

Erre számítok. Hogy az ágyában fekszik, a takaró alatt. Remélhetőleg alszik. Mégis megtorpanok, amikor a szobájába menet elhaladok a fürdőszoba ajtaja mellett.

Egy nagyon halk hang hallatszik odabentről. Egyenletes csökögés. Mintha nem zárták volna el rendesen a csapot.

Az ajtó résnyire nyitva áll, mivel korábban eltörtem a keretet, amikor befurakodtam. Most már nem lehet rendesen becsukni.

Benyomom az ajtót, és a ragyogó fluoreszkáló fény egy pillanatra elvakít.

A hűgom a kádban fekszik, a plafont bámulja. A szeme tágra nyílt, mozdulatlan és teljesen élettelen. Az arca fehérebb a falnál. Az egyik karja kilóg a kádból. Egy hosszú vágás szalad végig rajta a csuklójától a könyökhajlatáig, szétnyílt, akár egy ízléstelen vigyor.

A padlót vér borítja. A kádtól a padló széléig terjed, egészen a lábamig. Ha csak egy lépést tennék befelé, benne sétálnék.

Ettől valahogy ledermedek. Oda akarok rohanni Annához, de nem akarok keresztülgázolni a vérén. Ostoba és őrült módon úgy érzem, azzal bánthanám őt. Annak ellenére, hogy egyértelműen halott.

Mégis oda kell jutnom hozzá. Le kell csuknom a szemét. Ki nem állhatom, ahogy a plafont bámulja. Nincs béke az arcán. Épp olyan rettegés látszik rajta, mint korábban.

Háborgó gyomorral és égő mellkassal rohanok oda hozzá, miközben megcsúsztom a sikamlós járólapon. Gyengéden megemelem a karját, és visszateszem mellé a kádba. A bőre még meleg, és egy pillanatig azt hiszem, van remény. De aztán újra az arcára nézek, és rájövök, milyen hülye vagyok valójában. Gyengéden lecsukom a szemét.

Aztán bemegyek a szobájába. Megkeresem a kedvenc plédjét, amelyiken holdak és csillagok vannak. Kiviszem a fürdőszobába, és betakarom vele a testét. Víz van a kádban.

Eláztatja a plédet. Nem számít. Én csak be akarom takarni őt, hogy más ne láthassa. Soha többé.

Visszamegyek a szobámba. Leülök a földre az üres pán-célkazetta mellé, amit még nem raktam vissza a padlódeszka alatti rejtekhelyére.

A mélységes büntudat és bánat elviselhetetlen. Szó szerint nem tudom elviselni. Úgy érzem, mintha apránként fejtené le rólam a húst, amíg csontvázzá nem leszek, izmok, idegek és szív nélküli csupasz csontokká.

Az a szív megkövül bennem. Amikor először megláttam Anna testét, annyira zakatolt a szívem, hogy azt hittem, szétrobban. Most egyre lassabban és lassabban húzódik össze, egyre gyengébben.

Soha nem töltöttem egy egész napot a húgomtól külön. Ő volt a legközelebbi barátom, az egyetlen ember, akivel igazán törődtem. Anna minden tekintetben jobb nálam. Okosabb, kedvesebb, boldogabb.

Gyakran éreztem azt, hogy amikor az anyaméhben formálódunk, a személyiségjegyeinket kettéosztották. Ő kapta a jobbik énünket, ám amennyiben közel voltunk egymáshoz, meg tudunk osztozni az ő jóságán. Most, hogy már nincs többé, az a fény is eltávozott vele.

Már csak a bennem élő tulajdonságok maradtak: az összpontosítás, az elszántság... és a düh.

Az én hibám, hogy meghalt, ez nyilvánvaló. Vele kellett volna maradnom. Vigyáznom kellett volna rá, gondoskodnom róla. Ő ezt tette volna.

Soha nem bocsátom meg magamnak ezt a hibát.

Ám ha átengedem magam a büntudatnak, a fejemhez fogom szegezni azt a pisztolyt, és véget vetek mindennek

most azonnal. Azt viszont nem tehetem. Meg kell bosszulnom Annát. Ígéretet tettem neki.

Fogom az összes érzelmemet, és jó mélyen elzárom magamban. A pusztá akaraterő segítségével nem vagyok hajlandó érezni semmit. Semmit a világon.

Már csak egyetlen célom maradt.

Nem hajtom végre azonnal. Ha megpróbálok, még megöletem magam anélkül, hogy sikerre vinném a tervemet.

Ehelyett a következő néhány hetet a prédáim követésével töltöm. Kiderítem, hol dolgoznak, merre laknak, melyik sztriptízbárba, étterembe, szórakozóhelyre és bordélyba járnak.

A nevük Abel Nowak, Bartek Adamowicz és Iwan Zielinski. Abel a legfiatalabb, magas, nyurga, beteges ábrázatú gyerek, aki kopaszra borotválja a fejét, ezzel utalva neonáci nézeteire. Ugyanabba az iskolába jártunk egyszer régen, ő két évvel volt fölöttem.

Barteknek sűrű, fekete szakálla van. Úgy fest, ő felel a környékünkön dolgozó prostikért, mert éjszakánként a sarkon ólálkodik, hogy megbizonyosodjon róla, a lányok mindig átadják neki a keresetüket, és eszükbe sem jut akár csak szóba elegyedni ingyen a társaságukat kereső férfikkal.

Iwan a főnök hármuk közül. Vagyis, mondhatni, az alvezér. Tudom, ki áll fölötte. Nem érdekel. Ezek hárman megfizetnek azért, amit tettek. Ráadásul az nem lesz sem gyors, sem fájdalommentes.

Először Abelt követem. Ez könnyen megy, mert gyakran megfordul a Piwo Klubban, ahogy sok közös ismerősünk is. A bárpuhánál ülve nevet és iszik, miközben a testvérem már tizenhét napja fekszik a sírjában.

Figyelem, ahogy egyre részegebb lesz.

Aztán egy papírra firkantott üzenetet ragasztok a mosdó ajtajára: *Zepsuta Toaleta*.*

A sikátorban várok. Tíz perc múlva Abel kijön pisilni. Kigombolja a passzos farmerjét, és megcélozza a vizeletsugárral a téglafalat.

Nincs haja, amit megragadhatnék, úgyhogy a homloka köré fonom a karomat, és hátrarántom a fejét. Fültől fülig vágom át a nyakát.

A harci kés éles, de meglep, mennyi erőt bele kell vinnem a mozdulatba. Abel sikítani próbál. Nem tud, elvágtam a hangszálait, és vér ömlik végig a torkán. Csak elfojtott gurgulázás jön belőle.

Hagyom, hogy a mocskos betonra essen háttal, és láthassa az arcomat.

– Ezt Annáért, te beteg pöcs! – Az arcába köpök, és ott hagyom a földön. Még mindig vergődik, és a saját vérében fuldoklik.

Aztán hazamegyek. Leülök Anna szobájában a matracig lecsupaszított ágyára. Látom a kedvenc könyveit az ágy melletti polcon, a gerincük viseltes, mert többször is elolvasta őket: *A kis herceg*, *Az üvegbura*, *Anna Karenina*, *Meggyőző érvek*, *A Hobbit*, *Anne otthonra talál*, *Alice Csodaországban*, *Az édes anyaföld*. Megnézem a falra rögzített képeslapokat: a Colosseumot, az Eiffel-tornyot, a Szabadság-szobrot és a Tádzs Mahalt ábrázolják. Az volt Anna álma, hogy elutazik ezekre a helyekre, de már nem láthatja egyiket sem.

Épp most öltem meg egy embert. Éreznem kellene valamit. Bűntudatot, borzalmat. Vagy legalább valamiféle elégtételt. De nem érzek semmit. Egy fekete lyuk vagyok belül.

* A WC üzemen kívül. (lengyel)

Bármit magamba fogadok anélkül, hogy bármilyen érzélem kiszabadulna.

Nem éreztem félelmet, amikor megközelítettem Abelt. Ha ettől nem kezd a szívem zakatolni, akkor semmitől sem fog.

Egy héttel később Bartek után eredek. Nem hiszem, hogy számítani fog rám. Abelnek túl sok ellensége van ahhoz, hogy rájöjjenek, ki ölhette meg. Valószínűleg eszükbe sem jut majd a húgom. Kétlem, hogy ő lett volna az első lány, akit a *Braterstwo* megtámadott. Én pedig senkinek nem szóltam, hogy bosszút akarok állni.

Követem Barteket a barátnője lakására. Úgy halottam, a lány korábban maga is a sarkon állt, mielőtt a szeretőjévé lépett elő. Veszek egy piros sapkát és egy pizzát, majd bekopogok a lakásba.

Bartek nyit ajtót. Félmeztelen, laza, és szexszagú.

– Nem rendeltünk pizzát – morogja, és már épp be akarja csukni az ajtót az orrom előtt.

– Hát, én ezt nem vihetem vissza – közlöm vele. – Szóval ennyi erővel akár meg is tarthatja.

Feltartom a dobozt, ami a pepperoni és a sajt csábító illatát eregeti. Bartek elcsábultan nézi.

– Nem fizetem ki! – figyelmeztet.

– Nem gond. – Átnyújtom neki, miközben egyenesen a szemébe nézek. A felismerés legkisebb jelét sem mutatja. Valószínűleg már meg is feledkezett Annáról, arról meg végképp nem merengett el, van-e bátyja.

Amint a keze tele lesz a pizzásdobozzal, előhúzó a pisztolyomat, és háromszor mellkasba lövöm. Ő térdre rogy, az arca nevetségesen meglepett.

Amikor eltűnik az útból természetes alakja, észreveszem, hogy a barátnője közvetlenül mögötte állt. A lány alacsony,

szőke, kerekded formáit olcsó csipke fehérnemű takarja. A szájára tapasztja a kezét, sikítani készül.

Már meglátta az arcomat.

Őt is gondolkodás nélkül lelövöm.

Hanyatt vágódik. Nem pazarolok rá egy pillantást sem. Lenézek Bartekre, figyelem, ahogy a szín kiszökik az arcából, miközben elvérzik a földön fekvve. Biztos a tüdejét találtam el, mert sípolva veszi a levegőt, aztán elhallgat.

Őt is leköpöm, aztán sarkon fordulok, és elsétálok.

Talán nem kellett volna Iwant hagynom utolsónak. Lehet, hogy ő lesz a legnehezebb. Ha van egy kis sütnivalója, össze fogja rakni a dolgokat, és rájön, hogy valaki neheztel rá.

De csak így tudom véghez vinni. Ez az egyetlen módja, hogy átérezzem a katarzisz teljes horderejét.

Így hát várok még két hetet, és felkutatom őt.

Bizony, meghúzza magát. Mint egy állat, ami megérezte, hogy valaki rá vadászik, még ha pontosan nem is tudja, kicsoda.

Más gengszterekkel veszi körbe magát. Folyamatosan figyel, miközben ki-be száll a feltűnő kocsijába, és amikor begyűjti a sarcot a környék tisztulú dílereitől.

Én is figyelek. Csak tizenhat éves vagyok, vékony és még növésben. A kabátom alatt a csemegeüzletes kötényemet viselem. Úgy nézek ki, mint bármelyik másik gyerek a telepen: szegény, alultáplált és sápadt vagyok a napfényhiánytól. Számára egy senki vagyok. Éppúgy, mint Anna volt. Soha nem gyanakodna rám.

Végre meglátom, hogy egyedül hagyja el a lakását. Egy fekete sporttáskát visz magával. Nem tudom, mi van benne, de attól tartok, esetleg az a terve, hogy lelép a városból.

A nyomába eredek, türelmetlenül és egy kissé vakmerően. Negyvenegy nap telt el Anna halála óta. Mindegyik gyötrelmesen üres volt. Hiányzott belőle az egyetlen ember, aki jelentett nekem valamit. Az egyetlen fényes pont a szar életben.

Figyelem Iwant, ahogy előttem halad, csinos a fekete bőrdzsekijében. Nem egy ronda férfi. Sőt, a legtöbb nő valószínűleg jóképűnek találná sötét hajával, állandó borostájával és szögletes állkapcsával. A két szeme épp csak egy kicsit ül közel egymáshoz. Biztosra veszem, hogy a pénzének és a kapcsolatainak köszönhetően mindig akad hölgytársasága.

Láttam, hogy lányokkal az oldalán járkált ki és be a szórakozóhelyekre, de a bordélyokba is. Nem a szex miatt támadta meg a húgomat. Bántani akarta őt. Meg akarta kínozni.

Iwan átvág egy sikátoron, és belép egy elhagyatott épület hátsó, lezáratlan vasajtaján át. Én a sikátorban lézengek, hogy lássam, visszajön-e. Nem jön.

Várnom kellene. Eddig is ezt tettem.

De már belefáradtam a várakozásba. Ennek itt ma este vége lesz.

Résnyire nyitom az ajtót, és besurranok. Sötét van a rak-tárépületben. A távolból a lyukas tetőn átfolyó víz csöpögését hallom. A levegőnek dohos, penészes szaga van, és legalább tíz fokkal hűvösebb, mint odakint.

Az épületet rozsdás gépek csontvázszerű maradványai töltik meg. Egykor textilüzem lehetett, vagy könnyűipari összeszerelő gyártósor. Nehéz megmondani a félhomályban. Sehol nem látom Iwant.

Ahogy azt sem, aki hátulról megüt.

Vakító fájdalom hasít a tarkómba. Előrebukom négykézlábra. Felkapcsolódik a villany, mire rájövök, hogy hatan állnak körbe, Iwannal az élen. A táskáját továbbra is a kezében tartja. A földre ejti maga mellé.

Két férfi talpra ránt, és hátraszorítja a karomat. Durván megmotonznak, és megtalálják a pisztolyt. Átadják Iwannak.

– Azt tervezted, hogy hátba lösz ezzel? – vicsorogja.

A csövénél fogja a pisztolyt, és a markolattal arcon csap. A fájdalom robbanásszerű. Vért érzek a számban. Úgy tűnik, kilazult az egyik fogam.

Valószínűleg mindjárt meghalok. Mégsem félek. Csak a dühöt érzem, amiért nem tudom előtte megölni Iwant.

– Kinek dolgozol? – mennydörgi. – Ki küldött?

Egy adag vért köpök a padlóra, befröcskölve vele a cipőjét. Iwan rám vicsorog, és megemeli a pisztolyt, hogy újra megcsapjon.

– Várj! – Egy férfi lép előre. Olyan ötvenéves lehet, középmagas, a szeme halvány, az arcán krátterszerű sebhelyek vannak, mintha repeszek találták volna el, vagy valamikor erősen pattanásos lett volna. Amint megszólal, a helyiségben minden tekintet rá szegeződik, a csend várakozásteljes. Ebből látszik, hogy ő az igazi főnök, nem Iwan Zielinski.

– Tudod, ki vagyok? – kérdezi tőlem karcos hangján.

Bólintok. Ő itt Tymon Zajac. Ismertebb nevén Rzeźnik, azaz a Mészáros. Nem tudtam biztosan, hogy Iwan neki dolgozik, de sejthettem volna. Varsóban minden szál a Mészáros kezében fut össze.

Előttem áll, szemtől szemben velem. A kor, és talán mindaz, amit látott, kiszívta a szeméből a színt. A tekintete belém hasít.

Nem sütöm le a szememet. Nem érzek félelmet. Nem érdekel, mit tesz velem ez a férfi.

– Hány éves vagy, fiú?
– Tizenhat – felelem.
– Kinek dolgozol?
– A Delikatesy Świeżyben dolgozom. Szendvicseket készítek, és letakarítom az asztalokat.

Összeszorítja a száját. Szúrós tekintettel bámul, miközben próbál rájönni, hogy viccelek-e.

– A csemegeüzletben dolgozol.
– Igen.
– Te ölted meg Nowakot és Adamowiczot?
– Igen – mondom szemrebbenés nélkül.

Ismét meglepődik. Nem számított rá, hogy bevallom.

– Ki segített?
– Senki.

Most már mérgesnek tűnik. A saját embereire zúdítja a dühét. Azt kérdezi:

– Egy pincérfiú vadászta le és ölte meg két katonámat teljesen egyedül?

Költői a kérdés. Senki sem mer válaszolni.

Újra felém fordul.

– Meg akartad ölni Zielinskit ma este?
– Igen.
– Miért?

Iwan arcán alig látható félelem szalad át.

– Főnök, miért... – kezdi.

Zajac feltartja a kezét, hogy elhallgattassa. A tekintetét továbbra is rám szegezi, várja a választ. Az ajkam megdagadt a pisztoly ütésétől, de tisztán ejtem a szavakat.

– Az emberei megerőszakolták a húgomat, amikor az egyetemi felvételi vizsgájára ment. Tizenhat éves volt. Egy jó teremtés, kedves, gyengéd és ártatlan. Nem a maguk

világába tartozott. Semmi okuk nem volt rá, hogy bántságát őt.

Zajac összehúzza a szemét.

– Ha kárpótlást akarsz...

– Nincs mit kárpótolni – mondom keserűen. – Öngyilkos lett.

Semmi együttérzés nincs Zajac világos szemében, csupán számítás. A szavaimat mérlegeli, fontolóra veszi a helyzetet. Aztán ismét Iwanra néz.

– Igaz ez? – kérdezi.

Iwan megnyalja az ajkát, tétovázik. Látom rajta, hogy küzd benne a hazugság iránti vágy és a főnökétől való rettegés. Végül azt mondja:

– Nem én tehetek róla. A csaj...

A Mészáros egyenesen a szeme közé lő. A golyó eltűnik Iwan koponyájában, és egy sötét, kerek lyukat hagy a két szemöldöke között. A szeme felakad, ő pedig térdre rogy, aztán előrebukik.

A fejemben körhintaként keringenek a gondolatok. Először is a megkönnyebbülés, hogy Anna megbosszulása teljes. Másodszor csalódott vagyok, amiért nem én, hanem Zajac húzta meg a ravaszt. Harmadszor pedig a felismerés, hogy most én fogok meghalni. A negyedik gondolatom, hogy nem érdekel. A legkevésbé sem.

– Köszönöm – mondom a Mészárosnak.

Ő végigmér, tetőtől talpig. Megnézi a szakadt farmeromat, a piszkos tornacipőmet, a koszos hajamat, a nyúlánk alkatomat. Felsóhajt.

– Mennyit keresel abban a csemegeüzletben?

– Heti nyolcszáz zlotyt – felelem.

Ziháló sóhajt hallat, ez hasonlít leginkább a nevetéshez, amit valaha hallottam tőle.

– Többé már nem dolgozol ott – mondja. – Most már nekem dolgozol. Érted?

Egyáltalán nem értem. De bólintok.

– Ezzel együtt – mondja komoran –, megölted két emberemet. Ezt nem hagyhatom büntetés nélkül.

Az egyik katonája felé biccent. A férfi kicipzározza az Iwan holtteste mellett heverő sporttáskát, és elővesz belőle egy olyan hosszú bozótvágó kést, mint a karom. A penge megfeketedett az időtől, ám az élet borotvaélesre fenték. A katona átnyújtja a bozótvágót a főnökének.

A Mészáros odasétál egy régi munkaasztalhoz. A felülete szilánkos, az egyik lába hiányzik, de mégis megáll.

– Nyújtsd ki a kezed! – mondja nekem.

Az emberei már elengedték a karomat. Szabadon oda-mehetek az asztalhoz. Szabadon lerakhatom a kezemet a sima felületre, szétterpesztett ujjakkal.

Furcsa valótlanságérzés fog el, mintha egy méterre a testemtől nézném magamat, ahogy megteszem.

Zajac megemeli a bozótvágót. Süvítve csap le vele, szétvágja a kisujjamat, pontosan az első ujjperc alatt. Ez kevésbé fáj, mint az ütés a pisztollyal. Ez csak éget, mintha az ujjbegyemmel tűzbe nyúltam volna.

Zajac felveszi a kis húscafatot, ami korábban a testemhez tartozott. Iwan holttestére hajtja.

– Tessék! – mondja. – Minden adósság kiegyenlítve.

TÍZ ÉVVEL KÉSŐBB

